

веда единъ примѣръ. Нѣкой срѣща единъ свой приятель, който обича да лъже, и му казва: „Я ми кажи една лъжа!“ Остави се, азъ се отказахъ, не лъжа вече. Остави това, ами баща ми умрѣ, викатъ ме на погребение, а нѣмамъ нито 5 пари.* Разказва това, и четири реда сълзи му текатъ. Изважда той 100 лева, дава му ги. „Е, тази е послѣдната лъжа, която ти казахъ.“ Да, но това не е лъжа, това е изкуство! Защо? — Защото лъжата не се казва, а се прѣдставя. Това е послѣдното изкуство на лъжата.

„До колко пжти да простя?“ — На 70 мѣста по 7.

А това показва само степенята на Любовта. Само Божествената Любов може да прощава така. Това не е човѣшка любовъ. При сегашната човѣшка любовъ, която имаме, туй правило не може да се изпълни. Можешъ да орешъ и да съешъ само при благоприятни условия. Може да прощаваме само тогава, когато тази любовъ, това ново съзнание ни посѣти. Тогава можемъ да приложимъ напълно Христовото учение.

Защо Христосъ дойде на земята? — Да научи хората въ приложение на тази велика наука, да прощаватъ. И първата фаза на бждещата култура, азъ я наричамъ „култура на прошката“ — прошка къмъ всички, любовъ къмъ всички, и къмъ малки, и къмъ голѣми.

Туй е най-малкото правило, което можете да приложите, което Христосъ изисква днесъ отъ своитѣ послѣдователи.

Бесѣда, държана на 27. I. 1924 г.